

които е „Балканска царица“, чието съдържание е взето из XV век; тя е преведена на много езици.

В днешно време ни в една славянска литература не се наблюдава такова увлечение от съвременни идеи и модни литературни лозунги, както в сръбската; тя преживява окжс-нялата треска на модернизма. Познанство с тия литературни направления студентческата младеж получава в Виена, Париж, и Прага. И то оказва твърде плодотворно влияние на сръбската литература; с голямо усърдие се изучават френските писатели; и подобно на това, както преимущественно от запад са почерпени принципите на съвременната критика (Недич, Скерлич и още много други млади, запознали се с немските и чехски модернисти) тѣй също широко са разкрити дверите на новите идеи, теми и чужди форми в областта на художествената литература. Не рядко сръбската литература е предмет на внимание в чуждите язици; в последните няколко години тя се променя: почва да се приближава към харватската. Старите писатели не са четат. Много в нея е преходно, не озряло, ала изпжква и нещо с освежена новост и културна изгжнченост. Не може да се каже още последня дума за най новите поети.

Първи проповедник на новото направление е доктора на медицината Светослав Стефанович. (р. в. 1877 г.)

Той се е занимавал прилежно с английската литература и изучавал философия в Виена. Поет със изгжнчена култура, той не прилича на поетите от старите поколения ни по възприемане, впечатления, ни по мироглед. Стиховете му се отличават с не такава съвършена форма, както е поезията на старите, черпейки поука в народната реч. В негова език личи човек, който е привикнал към разговор и четение неща на чужди езици, като със своя език предава понятията с тжнки разбираня на речта.

Всецяло под френско влияние е херцеговинеца Йован Дучич (р. в 1881 г.) възприел в Швейцария и Франция печата на галския дух. Той обржща особено внимание на формата и тжнката обработка на езика, ала често за хармония на формата и езика страда топлото чувство. И въобще у тия млади поети има много труд, преднамереност, умуване, поради което гасне пламака на истинското чувство. В малките литературѣ много повече от колкото в големите, не здравето — разкжсва връзката между живота и чувството на народа.

Шантѣч (р. в 1868 г.) остава някак на страна от общото течение; той е разпален сръбски патриот, ала всякога оригинален. В една от драмите си той се застжпва против емиграцията на Херцеговци зад граница.